

zanimala ta samo, kolikor je prav potrebno. Včasih povesta dve, tri karakteristični potezi več, kot sicer cele strani opisovanja. — Sicer pa moramo priznati, da veje navzlic temu nad vso povestjo neka idealna sapica, ki nas veže na spis in ki dela povest v celoti ugodno in blažilno. Izmed zna-

čajev je Gjuka, ki je obenem pobratim in sošolec junakov, ljubek in prikupljiv ter dosledno očrtan. Iz vse povesti sije neka „bona voluntas“ gospoda pisatelja, ki se bo najbrže povzpел še do bolj dovršenih povesti.

P. P.

Glasba.

„*Možiček*.“ Eno dejanska pantomima. Za klavir dvoročno zložil J. Ipavic. Založil L. Schwentner v Ljubljani. Cena 5 K. — „Pantomimus“ je bil pri starih Rimljanih igravec, ki je s samim kretanjem molčé izražal dejanja in čuvstva. Od tod se imenuje „pantomima“ ona igra, ki se predstavlja samo s plesom in kretanjem. Pantomima je doma v Italiji. V dobi rimskih cesarjev je bila večinoma resna. Igravec je predstavljal kak bajesloven, večinoma erotičen dogodek, zraven so svirale piščali in druga glasbila. Pozneje je pa postala pantomima smešna in burkasta ter služi po „cirkusih“ za zabavo smehaželjnemu občinstvu. Iz resne pantomime se je razvil „balet“. — Naš „Možiček“ je

burkasta, erotična pantomima. Dejanje je pač preveč preprosto in abotno. Kaj takega se prenese samo pred pustom. Glasba pa je zeló izrazita. Za predigro sledi sedem prizorov. Klavir spremlja vsako kretanje kot glasbeni tolmač molčečih igravcev. Glasba nam pové, o čemer usta molčé. Pantomima je do umetne operete pač le v tem razmerju, kakor silhueta do oljnate slike, a daje spretnemu igravcu na klavirju priložnost, da pokaže svojo spretnost, občinstvu pa, da ga bolje razume. In v tem je tudi vsa vrednost te prve naše pantomime — sicer ne slovenske — ker se v nikakem jeziku ne govori, pač pa natisnjene v slovenski izdaji.

dr. E. L.

To in ono.

Naše slike so izvečine dovolj pojasnjene po spisih v listu. — Cenjeni bravci bodo gotovo z veseljem ogledovali velikega Sienkiewicza in njegova ljubka otroka. (Str. 131, 133.) Morda bodo pri tem obujali željo, da bi iz malega Sienkiewicza zrastel tudi tako slaven pisatelj, kot je oče! — Slika na str. 137. je delo mojstra Giulia Romana. Ta je bil učenec Rafaelov in je po Rafaelovi prerani smrti dovršil več njegovih zasnutkov, med drugimi zlasti sloveče „Izpremenjenje“ („La Transfigurazione“). Rafaelov genre je na sliki očividno. — Porta s. Paolo, nekdanja porta Ostiensis (str. 152) je po v svojem notranjem delu večinoma še iz avreljanskega časa (270. p. K.); zunanja plat s stolpoma pa je iz bizantinske dobe. — Cestjeva piramida poleg vrat je 37 m visoka, in po vsaki strani 30 m široka. — Glavni oltar (confessio) v rimski baziliki sv. Pavla (str. 160), pod katerim počiva polovica telesnih ostankov prvakov apostolov, sv. Petra in Pavla, je impozantno delo. — Ciborij nad altarjem je dodelal Florentinec Arnolfo di Cambio s pomočjo Cosmatov l. 1285. Baldahin, katerega nosijo štirje krasni slopovi, je

dar egipčanskega kediva, Mohamed Alija; krasnozeleni malahit, iz katerega so narejene slopovom podstave, je pa podaril cerkvi ruski car Nikolaj. — Lov na krokodile (str. 169) je baje težavna stvar, a veselje mora biti veliko, ko leži taka zverina mrtva pred lovci!

Giuseppe Verdi. Dne 27. prosinca t. l. je umrl v Milanu slavni italijanski skladatelj Verdi. Rojen je bil v vasi Roncole pri Parmu dne 10. vinotoka l. 1813. Kot otrok se je vnel za glasbo, ko je poslušal preprostega godca igrati na „celo“. Domači organist ga je poučil v prvih glasbenih naukih in mali Verdi se je kmalu spravil nad domače orglje, da je v cerkvi pomagal. Še iz šole v Bursetu je hodil vsako nedeljo domov orgljat in pri tem je nekaj zaslužil, da je mogel živeti. Kot šestnajstleten mladenič je že nadomeščal svojega učitelja Provesija pri vodstvu filharmoničnih koncertov. Pristrčno je želel, da pride na konservatorij v Milan, pa — nesreča! — pri sprejemnem izpitu so ga odklonili kot nesposobnega. Pa ni se dal ostrašiti, ampak je začel živahno zlagati skladbe. Prvo skladbo je zložil že kot štiri-